

מיכתבים

כך: „אכן, בחורה גברתנית!“
ובאותו גליון של העולם הזה גם אומר הכיתוב על השער (בהקשר למעצרו של יוסי היימן) „העיתונאי שהפך גובה-חובות“ ואני שואלת כיצד הוא הפך אותו הוא העמיד את הגובה על ראשו? הוא הכניס את עורו פנימה והוציא את מעיו החוצה?
גילה בליכפסל, רמת-גן

מסמחין: מסשחן

על שיטה לחידוש הצמיחה במשך מס, כל מס שהוא, בחלקו הגדול הוא מסשחן. הוא צורך מעקב, גבייה וביצועים, ובעיקר, הוא נועד לכסות ביזבוזי-העבר או ביזבוזי-העתיד. זה הזמן לפעול קצת אחרת ועל-פי חוק להפחית את כל משכורותיהם של עתירי-המשכורת בכל המיגזרים והמעמדים. ההפחתה תהיה לגבי תלוי שיהמשכורת הירועים והקיימים, ביום חקיקת החוק, והיא תיעשה בשתיים או בשלוש רמות. לדוגמה:
כל המשתכר מעל 4000 שקלים, לפני מס, תופחת משכורתו ב-10%.
כל המשתכר מעל 8000 שקלים, לפני מס, תופחת משכורתו ב-15%.
כל המשתכר מעל 12 אלף שקלים, לפני מס, תופחת משכורתו ב-20%.
אפשר לראות בהצעה זאת פשטנות, אבל זה גם

וכו' וכו' וכו'

על הזילזול בלשון העברית („זיהום השפה“, העולם הזה 22.2.89).
הבורות הלשונית של רבים וטובים מעיתונאי ישראל (ועורכיהם) זועקת, באמת, לשמיים. כמה פעמים נתקלתי בעיתון במילה אוקיאנוס (ככה) והרי זאת מילה עברית טובה, אותה יש לכתוב אוקיאנוס.

וכמה פעמים נתקלתי באדם „מפוקח“ — והכר וונה איננה לאדם שמפקחים עליו, כי אם לאדם שקול וענייני — ואת זה יש לכתוב, כמוכן, מפור. כח.

וכו' וכו' וכו'. **חנה פרנקל, תל-אביב**

המגילה בבוקר

על פתיח-הבוקר של קול-ישראל.
נחמד לי בשעה 6 בבוקר. אני עומד תחת המיקלחת, לקראת יום-עבודה חדש, הרדיו פתוח. אות-התחנה. ואז: „שמע ישראל, ה' אלוהינו, ה' אחד“
דווקא נשמע טוב לאחר חילוני כמוני. אבל או, כשאני כבר מת לשמוע את החדשות, משמיעים לי, במקומן, את כל המגילה — את כל קריאת-שמע, מהחל ועד כלה.
בשביל מה? האם זאת שעת-פילה?

„להפחית, על-פי חוק, משכורותיהם של עתירי-המשכורת בכל המיגזרים!“

יתרונה. העובדים בעלי השכר הנמוך לא יפגעו והחברות המשלמות משכורות גבוהות ינשמו מעט הרוחה ויכולו להעביר כספים להחזירי-חובות, ללא צורך במענקים בלתי-מבוקרים, או למחקר ופיתוח, נושא הסובל גם הוא מפיגור רב. ולבסוף מנגנון-המיסים לא יתנפח והמשללה לא תגונה בגלל הסופת מסי-ה או מס-מחז או מס-שחן.
אחינועם גבעון, תל-אביב

אנמים שווייציים

על מיקומו של אגם („אתה והשקל“, העולם הזה 15.2.89).
לבשר לקוראים כי משרדיו של מנהל הקרנות הישראלי בשווייץ, ישראל זילברברג, מצויים ב-עיר ליד ציריך, על גדות האגם לימן, זה כמו להודיע כי טבריה נמצאת על שפת ים-המלח.
אגם באזור ציריך הוא אגם ציריך, שמימיו זורמים לנהר לימאט. אגם לימן, לעומת זאת (וב-שמו הנוסף אגם ז'נבה), מצוי הרבה יותר דרומית מערבית, על גבול צרפת כשעל גדותיו ז'נבה ולור זאן מן הצד השווייצאי ואוויאן מן הצד הצרפתי.
ז'ק בוק, ציריך

פקידת המטאטא

עוד על ראשית-יבות צה-ליים („מיכתבים“, העולם הזה 18.2.88 והלאה).
אין לדבר סוף. המכה הזאת של ראשית-יבות צה-ל.
באחינוה נתקלתי בצרוף חדש, שמעולם לא שמעתי פמוט.
וזה לא מה שתוקעים לתוכו נר כאשר יש הפסי-קתחשמל.
פמוט זאת פקידת מטה וטלפון, בדרך כלל של המג"ד.
כמוכן שהמילה מטה בפמוט איננה חרות עם המילה שמיטה, כי אם עם המילה מטאטא.

יואב שטיינפלד, אילת

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לרייך בכתובת המערכת: רחוב גרודון 3, תל-אביב, מיקוד — 63458.
בשעת הצורך ניתן גם לפנות בט"ל לפון — 232262 (03) בסקסמיליה — 972-3-245242. מזוי 2009, ובטלסק — RMYM IL 341667.

קווא י'י.

מפשע לבלא למשך שנה, תגיש נגדה תביעה פלילית.

המחוקק הישראלי נתן למיטרה שיקול-דעת. היא אינה חייבת לפנות אוטומטית לבית-המישפט בעיקבות כל תלונה המגיעה אליה. גם אם התגלו ראיות מספיקות לכך שנעברה עבירה, עדיין יכולה המיטרה לסגור את התיק, אם אין היא מוצאת בתלונה עניין לציבור. אבל למרות שיקול-הדעת הנתון לה, המשיכה המיטרה כהליכים וגרמה להרשעתה של הרשפי בבית-המישפט. וכאילו כדי להוסיף שמן על המרורה התגלה כי מי שהתלונן על הרשפי היה דווקא שופט-הנוער, שורשיע את הקטין החרימפסע וששלח אותו למאסר. הרי הוא הראשון שצריך היה לשמוע על כך שמישהו תיקן את הטעות שעשה, שיתר את הקטין והחזיר לו את שמו הטוב.

הרשפי

פרט מוזר בחוק הישראלי: למיטרה וליועץ המישפטי יש סמכות לסגור תיק של תלונה, אם מצאו שאין אינטרס ציבורי בתביעה. אך לשופט, שלפניו מתברר התיק, אין כל סמכות כזאת. אם יש ראיות מספיק, הוא חייב להרשיע.
הרבה אשמים היו בפרשת הרשעתו של הקטין, ומכולם נתנה את הדין דווקא העיתונאית הרשפי — זו שתיקנה את טעויות המערכת המישפטית. כמו בבריחה היהודית העתיקה, חיפשו את האשם מתחת לפנס-הרחוב, מפני ששם קל יותר למצוא אותו.
אם למיטרה לא היה זה חוש-צדק כדי למנוע מישפט זה, נקווה כי נשיא-המדינה, שיש לו סמכות-חנינה המוחקת את העבירה, יעשה בה שימוש במקרה זה ויחזיר לעיתונאית את עברה הנקי.

מעוניין?

ל"העולם הזה" יש עניין מיוחד במישפט זה, מכיוון שתביעה מסוג דומה הוגשה גם נגדנו. בכתבה שכתבה אילנה אלון (העולם הזה 13.5.86) סיפרה אם אומללה כיצד נלקח ממנה בנה הקטין ונמסר לאימוץ. למרות שעברו שנים רבות מאז האימוץ, לא נלאה האשה מלחפש אחרי בנה האובד.

כאשר הגיעה להעולם הזה, כבר מלאו לבנה 18 שנה, גיל שבו הוא יכול לפתוח את מיסמכי האימוץ וללמוד את כל הפרטים על מוצאו העולם הזה חיכה עד אחרי שמלאו לו 18, ורק אז פירסם את הכתבה, שבה נקב שמה של האם ופרסמה תמונתה ותמונת ילדיה האחרים. בכתבה גם הזכר שמו של הנו האובד, אשר בודאי שונה אחרי האימוץ.

למרות שהמישפחה מצאה את הנו אחר-כך, ולא בעזרת הכתבה של העולם הזה, הגיש מישו תלונה למיטרה. על פי החוק אסור לגלות פרטים על אדם מאומץ ובני משפחתו.

גם כתבת של הארץ שפירסמה כתבה ובה שם האם המאמצת הועמדה לדין באותו עניין. המיטרה לא השתמשה בשיקול-דעתה, ולא סגרה את התיק מחוסר עניין לציבור. בענייננו הוגשה בקשה ליועץ-המישפטי לעיכוב-הליכים, ויש לקוות כי הוא אמנם יפעיל את שיקולו ההגיוני.

א.א.א.

העיתונאית יואלה הרשפי עברה עבירה חמורה. היא פירסמה, בכתבה בעיתון העיר, את שמו של קטין שהורשע באונס. היא לא הסתפקה בפירסום שמו, אלא הוסיפה גם את תמונתו, כדי שלאיש לא יהיה ספק מיהו הקטין שהורשע.

החוק אסר במפורש פירסום שמו או תמונתו של קטין, שהיה מעורב בעבירות. פירסום כזה עלול להזיק לקטין במשך כל ימי חייו. גם כאשר יתבגר ויחזור למוטב, יזכרו לו הכל את חטאיו-העוריו, כפי שפורסמו בכתבה בעיתון.

אלא שהחוק, כמו כל חוק, הוא יבש ונוקשה. אין הוא צופה מיקרים חריגים, שבהם דווקא הגנתו של הקטין שצריך פירסום שמו ותמונתו. החוק מצפה כי מפעיליו, המיטרה והפרקליטות, יברקו כל מיקרה על-פי נסיבותיו, ויבינו מתי יש להגיש תביעה פלילית ומתי יש להתעלם מעבירה פורמלית על חוק — עבירה לכאורה, העוברת על מילותיו המפורשות של החוק, אך המתאימה דווקא לרוח החוק.

בכתבה של הרשפי פורסם שמו של הקטין דווקא כדי לנקות את שמו, שהוכתם בכפרו הקטן שליד חברון, בעבירה המשפילה וה-מכזה ביותר בציבור הערבי, עבירה של אונס. החקין היה מוקצה-המתמ-מאוס בכפרו. כל בני הכפר הקטן ידעו כי הורשע על-ידי בית-המישפט הישראלי באונס אשה במיטתה. הם לא רצו לשמוע מילה לטובתו, ולא התכוונו לעזור למישפחתו בתשלום הערבות, שביה-המישפט הטיל עליו, כאשר התברר כי הורשע בטעות.

הקטין, ילדון מפורד בן 16, הורשע בבית-מישפטי-לנוער על סמך ראיות שעיקרן היה זוגיות-חננים מוכתמים בורע דם האשה, שיוחסו לאנס. הוא נידון לשיבוע חודש-מאסר, והתביעה עורערה בבית-המישפט המחוזי על קולת-העונש. רק אחרי שביה-המישפט המחוזי החמיר בעונש והגדילו לשנתיים, התבררה כמפתיע העובדה כי התחתונים לא היו שייכים כלל לנער. מישהו במיטרה עשה טעות, והנער „שלים“ וישוב כמעט שנה ככלא.

בית-המישפט המחוזי היה במילכוד. מצד אחד לא יכול היה לשנות את פסק-דינו, שהיה כבר חתום, מכיוון שרק בית-המישפט העליון יכול לבטל פסק-דין כזה. אך מאידך לא יכול היה לראות בסבילו של הנער החרימפסע. לכן שיחרר את הנער בערבות עד לסיום ההליכים בבית-המישפט העליון.

כאשר ניסו בני משפחתו של הנער להשיג את סכום-הערבות ולשחררו, לא הצליחו. הם עצמם היו עניים מרודים, ונכריה-כפר סיכנו לעזור למישפחתו של אנס מתועב. כך נותר האסיר החף מפשע ככלא, ללא תיקוה.

העיתונאית הרשפי ביררה מה ררוש כדי לעזור את דעת-הציבור ולשנות את דעת בני-כפרו של הנער. ויקנייה-כפר בררו לה שאם תפרי רסם הפרשה בכתובים, יהיה כרו כי מדובר בכך כפרם, על-ידי גילוי שמו ותמונתו, יתרמו את סכום-הערבות הרוש. הרשפי עברה על החוק כדי לשחרר את הקטין החרימפסע.

יתכן שהעיתונאית ציפתה לתודה על מאבקה האימץ, אבל היא בודאי לא חלמה שמישהו יתלונן עליה במיטרה, וכי המיטרה, שיהיה אשמה בטעות הראשונה שורקה את הקטין החף